

Protokol nahrávky*

Pamětník: Stanislav Doubrava

Datum a místo natáčení: 4. a 5. 3. a 29. 4. 2025 v Naivním divadle v Liberci

Natočila a zpracovala: Tereza Vinická

1. nahrávka	
0:00:00	Představení narátora. Stanislav Doubrava se narodil 15. května 1952 v Chrudimi. S manželkou Milenou má dcery Terezu (nar. 1979) a Kláru (nar. 1983). O Chrudimi jakožto mekce loutkářů a prvním celorepublikovém festivalu amatérského divadla Loutkářská Chrudim - vzpomínky z dětství - alegorické vozy i se světovými politickými tématy v duchu režimu. Babička působila v chrudimském loutkářském spolku Kacafirek, narátor okouzlen praxí rozdělené interpretace a jejími nedokonalostmi v synchronizaci. Na divadlo jako profesi v dětství nepomýšlel. Otec v mládí ochotničil, jeho otec (narátorův dědeček) byl ve skupině tzv. Chrudimských kosů (věnovali se kabaretu). Onemocněl v době hospodářské krize a vzal si život. Otec Stanislav (roč. 1925) na konci války podlehl komunistické myšlence a vypracoval se jako funkcionář - vedoucí ideologický tajemník Krajského výboru KSČ v Hradci Králové, kde byl do roku 1969. Protože byl proti sovětské okupaci, byl vyloučen při normalizačních čistkách a pracoval jako soustružník v Transportě Chrudim. Matka (stejný ročník, narozena v Nedvědicích nad Pernštejnem) byla dcerou „Baťova mladého muže“ Jiřího Žáka, který se vyučil ve Zlíně a měl svou prodejnu naposledy v Chrudimi na náměstí. Vypravěč je ze tří sourozenců, rodina se po čase přestěhovala do Litomyšle a nakonec do Hradce Králové. Vzpomínky na klukoviny a trojku z chování. Velkorysost rodičů, kteří ale syna nakonec dali místo studií do učení na strojího zámečnicka.
0:16:08	V hradecké Škodovce navštěvoval „souvislé pětileté studium“, nebyl zde šťastný. Uvědomil si tu, co v životě nechce a vyjednal si přestup na průmyslovku. Vyprávění o studentské nedisciplíně a maturitě. Před maturitou už měl domluvené místo jako kulisák v Divadle Drak (od roku 1973), ředitelem Jan Dvořák, znal osudy narátorova otce, vytáhl divadlo na mezinárodní úroveň, měl spoustu kontaktů i ve světě. Skvělá atmosféra v divadle, o fízlech se většinou vědělo, při troše opatrnosti zde měli lidé pocit svobodného života - oáza, neomezené cestování divadla po západní Evropě, do Ameriky. Zlatá doba Josefa Krofty. Nikdo nepomýšlel na emigraci. Narátorovo nejšťastnější období u divadla. Sledoval práci Pavla Kalfuse, poté Petra Matásky, Josefa Krofty, Jiřího Vyšohlída a dalších a postupně pochopil, proč tito lidé v divadle tráví veškerý volný čas, chtěl se na jejich snažení také podílet. Tehdejší jeho možnosti studia: obor Organizace a řízení divadel [na Divadelní fakultě Akademie múzických umění - DAMU] a na FAMU [Filmová fakulta] katedra produkce, kam se také přihlásil. Zde vedoucím František Pokorný, pedagogem např. Bohumil Šmída. Příjemný průběh

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukuje informace v té podobě, v jaké je uvádí narátor. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.

	přijímacího pohovoru, přijat ale nebyl, a to ani v dalších dvou letech. Miroslav Česal, vedoucí loutkářské katedry na DAMU narátorovi vysvětlil, že záleží na kádrovém profilu uchazečů. Na natáčení filmu Jana Špáty Drak se seznámil s dramaturgyní Hanou Jemelíkovou, na FAMU politicky činnou. Pomohla k přijetí alespoň k externímu studiu, a to složitě na odvolání.
0:34:45	O následujících prázdninách roku 1978 se S. D. oženil, na podzim začal ještě jako kulisák studovat. Praktická stránka dálkového studia při práci. Co s kulisákem s VŠ vzděláním? Nabídka z plzeňské Alfy, ředitel Alois Tománek oslovil po odchodu Karla Makonje Pavla Vašíčka z Brna. Narátor nabídku také přijal a nastoupil na pozici tajemníka. O Karlu Makonjovi. Skupova Plzeň - 1. setkání s prací na festivalech, v Liberci pak S. D. spoluzaložil Mateřinku. A. Tománka (odešel učit na DAMU) vystřídal komunistický kádr Luboš Křivánek a nabídl narátorovi funkci vedoucího uměleckého souboru, ten po poradě s Tomášem Dvořákem přijal, ale bez vlastních uměleckých ambicí, občas připomínkoval dramaturgii z pozice produkce. I v Liberci to vyhovovalo oběma stranám (dramaturgie i vedení), dokázali se vždy shodnout. V Alfě se spřátelil s T. Dvořákem a Čestmírem Kopeckým (natáčel zde film o Skupově Plzni). O přidružené přehlídce Skupičkova Plzinka (divadelníci těsně po škole s novým přístupem) a představeních <i>Masový kašpárek</i> (Sklepáci, David Vávra), <i>Kůzlátka a vlk</i>, <i>Lavička</i> (loutková dvojice Felix Holzmanna a František Budín). O komice Felixe Holzmannu a promyšlenosti jeho humoru. Přátelství s Č. Kopeckým a jeho pomoc divadlům z pozice producenta ČT, spolupráce se sochařem a loutkářem Petrem Kavanem.
0:48:00	Jednotlivé inscenace Draku. Legendární, domácím i světovým publikem očekávané tituly Josefa Krofty, např. <i>Tim Tolar</i> - popis děje a scény, Libuše Bogostová v titulní roli. Oblíbená inscenace <i>Unikum - Dnes naposled!</i> [narátor mylně uvádí titul Cirkus Unikum] byla o naději. Děj a myšlenka textu, dynamika představení, vynikající herci Říčařová, Bílek, Vyšohlíd, Říha aj. Drak s titulem v roce 1981 pozván do Švédska. Krajský Národní výbor cestu dva dny před odjezdem zakázal, ale švédský divadelník a hostitel Draku Michael Meschke protestoval na naší ambasádě ve Stockholmu - povoleno. Výsledkem bylo turné po Švédsku, Norsku a Finsku na tři týdny - fenomenální úspěch. Tisková konference ve Stockholmu, kterou S. D. opatrně tlumočil - balancoval na hraně vyjádřením proti režimu. Komplikace v podobě zarděnek, které na cestě dostala L. Bogostová, a autobusu, který vezl české divadelníky nocí do Norska, a to bez topení. Ve Finsku tehdy velvyslancem Ján Husák, syn prezidenta Gustáva Husáka.
1:00:02	Shrnutí turné, vynikající příprava, M. Meschke divadlu pak pomáhal i dál. Nápad Petra Matáska a Josefa Krofty na projekt vybudování profesionálního loutkového divadla v některé z afrických zemí, k němuž byl narátor přizván. Napojili se také na M. Meschkeho a hledali podporu a konzultovali projekt s odborníky, např. s ředitelem ZOO ve Dvoře Králové Josefem Vágnerem - vzpomínka na jeho vyprávění a zkušenosti z Afriky. Ve francouzském sídle UNESCO nápad a projekt zaujaly zmocněnkyni pro dané teritorium a souhlasila. Na české sekci projekt ale zamítnut. Ve stejné době vznikla inscenace <i>Šípková Růženka</i> -

	kultovní titul, cestovali s ním i do USA - popis logistiky a cesty, vzpomínka na vystoupení na univerzitě v Dallasu. Natočeno pro tamní televizi, ovšem vystřížena scéna maňásků černochoů, a to už tenkrát z důvodu rasové korektnosti. Cesta do Moskvy na kongres UNIMA v roce 1980 (inscenace <i>Cirkus Unikum a Petruška</i>), setkání se Sergejem Obrazcovem - „zkameněný loutkářský projev“, byl naprostým opakem Kroftovy tvorby, která se mu zřejmě nemohla líbit, domnívá se S. D. Vtipná vzpomínka na Obrazcovovu rozmluvu s Janem Dvořákem. V době vzniku <i>Zlatovlásky</i> S. D. odcházel z Draku. J. Krofta pak dělal velké mezinárodní projekty, kde narátor postrádal původní skromnost a jistou čistotu. Konflikty mezi Kroftou a Matáskem, který později z divadla odešel. Byl „filosofem Draku“, přinášel témata, byl vzdělaný a měl velký smysl pro humor a nonsens.
1:14:40	Jednotlivé inscenace Alfy. První inscenací, u níž narátor byl, byl <i>Poklad baby Mračenice</i> v režii Pavla Vašíčka [viz též v Orální historii českého divadla]. Nový pohled na loutkové divadlo, vynikající herci, úspěch, zájezdy, triumfální nástup P. Vašíčka. Začínal zde i Tomáš Dvořák, jeden z jeho úspěchů byla inscenace <i>My se vlka nebojíme</i> (podle Iva Fischera). Režirovali zde i Karel Brožek, Karel Makonj. Scénograf Ivan Nesveda - jeho rukopis, svérázný loutkářský výtvarník. O Karlu Brožkovi a jeho dráze, prosadil se i v činohře. O Karlu Makonjovi a Tomáši Dvořákovi - jeho <i>Oberon</i> natočen televizí, pokračovatelem linie iluzivního loutkového divadla s živým hercem. Jeho otec Jan Dvořák přišel do Východočeského loutkového divadla z Divadla Spejbla a Hurvínka, kde byl znamenitým vodičem, což pak uplatnil např. ve <i>Faustovi</i>. V Alfě S. D. využil kontaktů z Draku - turné po Francii s představením <i>O krasojezdkyni Leontýně a klaunu Dodovi</i>. O Pavlu Vašíčkovi - „chodící encyklopedie“, znamenitý režisér, úspěšné inscenace měl i v Brně, často mířily i na dospělého diváka. Do Plzně přišel jako renomovaný tvůrce. Vzpomínka na inscenaci <i>Těžká Barbora</i> (3,5 hodiny dlouhá, souboj dramaturga a režiséra v jedné osobě). Jeho programy byly knihami. Vzpomínka na schvalování jednoho z programů inspektorem, který byl plukovníkem ve výslužbě. Vašíčkova <i>Generálská operka</i> byla svým způsobem workshopem o opeře, vyčerpávající textový materiál k inscenaci.
1:30:55	Zpět k mládí v Litomyšli a Hradci Králové. Rané zážitky s loutkovým divadlem v Litomyšli. Do škol v té době jezdili kouzelníci - představení v tělocvičně. Vzpomínka na vyloučení spolužáka z pionýra za krádež peněz a nákup stovky nanuků pro kamarády. Děti si prostřednictvím školy musely spořit. Vtipné vyprávění o tajné koupě luku a o narátorovi jakožto malém smolaři. Návštěvy hudební školy. Místní pohřby dětskýma očima a střet naivity s církevní praxí. V Hradci pak chodíval do Draku, ještě za ředitele Vladimíra Matouška. Vzpomíná si na inscenaci <i>O veselém hrobaři</i> s Matějem Kopeckým, po příchodu Jana Dvořáka pak na slavnou <i>Pohádku z kufru</i>. Ve velkém divadle viděl inscenace Milana Páska (Andrejev: <i>Ten, který dostává políčky, Náměstek aj.</i>), herci Jiří Peňás, Stanislav Zindulka - avantgardní povaha tvorby. Poté přišel Miroslav Vildman, režisoval i v Draku, ale pak jej zlákala činohra. Zajímavá produkce, diváci na ni chodili. Bez jinotajů dehonestujících režim (to v té době ještě nebylo ambicí tvůrců), ale

	přítom zábavné a dobře udělané divadlo. Kolem patnáctého roku chodil do divadla se školou. Profesně jej divadlo začalo zajímat až v Draku, a to díky skvělé partě nadšenců, kteří v divadle setrvali i ve volném čase.
2. nahrávka	
1:46:22	V roce 1988 narátor dostal nabídku od ředitele Naivního divadla Liberec dr. Františka Sokola na místo manažera. Očekávalo se od něho, že souboru mj. pomůže k zahraničním zájezdům. Měl v tom směru už úspěchy. Do Liberce šel i Tomáš Dvořák, a to jako herec. Vydržel ale jen jednu sezónu. Po třech měsících přišla sametová revoluce. Významné změny - divadlo se stalo divadlem městským a jeho financování záviselo na městu. Revoluce jako období chaosu, informace se dostávaly do regionů pomalu. Naivní rozhodnutí jinak bytostného demokrata a čestného člověka Františka Sokola přenechat revoluční snahy velkému divadlu (domníval se, že to není úkol pro divadlo pro děti), na čemž si později „zgustnul“ Petr Poledňák. Den nebo dva po 17. listopadu se konala schůze ředitelů kulturních organizací libereckého kraje, F. Sokol řekl otevřeně, co si o nich myslí. Byl odvolán, ale rozhodnutí bylo vzápětí vzato zpět (to už byly porevoluční procesy nastartovány). Zajímal se o politiku, byl po revoluci zvolen prvním náměstkem primátora, divadlo opustil. S. D. osloven, aby se přihlásil do konkurzu na nového ředitele, moc se mu nechtělo. Mezitím ale vyhrál konkurz do plzeňské Alfy, nejen náhoda ale rozhodla pro Liberec. Ředitelem jmenován od 1. března 1991. Zůstal třicet let. Divadlo mělo obrovské štěstí právě v osobě náměstka primátora F. Sokola, který celou dobu kultivoval politické prostředí v Liberci a zastával se kultury. I dnes situace pro divadlo složitá, naučilo se tak žít z mála a tvořit originální inscenace. Úvaha o přínosu divadlu z pozice ředitele. O velkorysém a nerealizovaném architektonickém návrhu úprav divadelní budovy od Karla Hubáčka. Projekt vhodný spíš pro půlmilionové město a do jiné doby.
1:59:45	Naivní divadlo bylo už v době narátorova příchodu slavnou a úspěšnou scénou, celá 70. a 80. léta soupeřilo s královéhradeckým Divadlem Drak. Drak vítězil díky obrazové poetice s využitím jevištní metafor, zatímco v Liberci šlo na jevišti více o text. Iva Peřinová jako první dáma českého loutkového divadla byla velkou oporou divadla a blízkým spolupracovníkem S. D. Vzpomínka na neshodu, která vyústila ve výpověď, kterou Peřinová podala. Po zchlazení hlav vzala své rozhodnutí zpět, přátelství spíš utuženo. Jejím následovníkem se stal její syn Vít Peřina - od dětství žil pro loutkové divadlo. Vzpomínka na jeho lásku k dílu Jaroslava Foglara a zaťatost, s nímž se vypravil do Prahy podívat se, kde spisovatel bydlel. Otec V. Peřiny [Zdeněk Peřina] výtečný herec loutkového divadla, jeden z prvních držitelů Thálie za celoživotní tvorbu. Náзор S. D. na udělování Cen Thálie. Situace po narátorově příchodu do funkce ředitele: kvalitní soubor, dva režiséři Pavel Polák a Markéta Schartová. Předešlý ředitel před F. Sokolem - Oldřich Augusta si chtěl po odchodu Ypsilonky ponechat dva soubory, z nichž jeden by hrál večerní představení pro dospělé publikum. Ukázalo se, že M. Schartová je silnější režisérkou než P. Polák, jemuž byly přisouzeny mateřinky - z původní myšlenky zdravého soupeření se stalo

	poměrování nezdravé. Navíc v té době vzniká loutkářská katedra na DAMU, kam J. Krofta povolal oba zmíněné režiséry, obstála pouze M. Schartová. Po čase se režisér Polák s narátorem nepohodl a dal výpověď - odešel do Mariboru, kde se velmi uplatnil a měl úspěch - „Peter Brook loutkového divadla“. V Liberci zůstali Pavel Kalfus a Markéta Schartová - oba učili na DAMU. Kalfus vedl katedru scénografie - podrobněji o něm, jeho rodinném zázemí, přínosu, genialitě a svérázu. Oba (Kalfus i Schartová) dělili své síly mezi fakultu a Naivní divadlo. Postupně odešli do školy. Zde vzniklo rozhodnutí nezaměstnávat už stálého režiséra.
2:15:37	Osvědčilo se. Vznikaly tři až čtyři inscenace ročně, hostující režiséři se střídali (vraceli se T. Dvořák, M. Schartová i P. Polák nebo např. Jan Schmid), bylo to obohacující. Soubor byl narátorem radikálně zmenšen až na dnešních deset loutkoherců. Redukce souboru z hlediska ekonomického. Velkou podporu divadlu dal František Sokol jako náměstek primátora. Spolupráce s Janem Schmidem (<i>Obr Gargantua, Zachýsek Rumělka</i>) jako skvělá zkušenost pro soubor. Kolem roku 1993 přišla Iva Peřinová s nápadem na inscenaci klasického iluzivního loutkového divadla bez živých herců a napsala podle souboru starých her text <i>Bezhlavý rytíř</i>, režie Tomáš Dvořák. Ukázalo se, že po letech experimentů diváci klasiku velmi ocení. Inscenaci vybral Karel Král na festival Divadlo 93 v Plzni a oslovil narátora ke spolupráci na festivalu. Ten byl pak pět let správním ředitelem. Pozadí vzniku ročníku, jehož hosty byli kromě Václava Havla také Arthur Miller, Ronald Harwood a jiní. Naivní divadlo dosud chybělo na minimu ročníků festivalu později nazvaného Divadlo Plzeň. Festival měl velkou podporu ze zahraničí. O jeho lidech a atmosféře - společná chuť vzájemně si pomáhat na přípravě. Po pěti letech své účasti na festivalu už narátor pocítoval časovou náročnost mnoha svých aktivit (stal se aktivním v organizaci UNIMA) a zároveň přišly drobné neshody s K. Králem. Rozhodl se tedy odejít (poděkování Milana Lukeše) a věnovat se soustředěněji Naivnímu divadlu. Na Divadlu Plzeň se vystřídali šéfové: Jitka Sloupová s Lukášem Matáskem, znovu Karel Král a nakonec Jan Burian. Za něho vznikla dramaturgická rada, která vybírá program dodnes.
2:29:45	Vzpomínka na hostování Valerije Fokina s Kafkovou <i>Proměnou</i> (rok 1995 nebo 96). Obhlídka sokolovny v blízkosti Štruncových sadů. Technický ředitel z Moskvy přivezl náročnou a těžkou výpravu (několik tun). Hlavní role ruský herec, dnes divadelní ředitel Rajkin, velká hvězda, fenomenální výkon. Hamlet z Vilnius s populárním litevským rockovým zpěvákem v titulní roli a v režii E. Nekrošius. Čtyřhodinová inscenace, která utekla velmi rychle, byla velmi dynamická a působivá. Nůž zamrzlý v kostce ledu jako jediná rekvizita. Tolstého povídka <i>Mozart a Salieri</i> taktéž v Nekrošiusově režii. V prvním ročníku se představení netitulkovala, což bylo na úkor srozumitelnosti, i když šlo o obrazově silně vypovídající divadlo. Vzpomínka na režiséra s nemocnou duší, vyhlížel jako by na něm „ležela všechna tíha světa“. Litevci měli ve smlouvě podmínku, že chtějí jako honorář deset tisíc dolarů v hotovosti (90. léta). Logistika převozu peněz z ČNB v Praze.

	Podpora festivalu a sponzoři, vzpomínka na jednání v Transgasu - seděli zde stejní lidé jako v 80. letech.
2:38:09	Zpět k tvorbě Naivního divadla po inscenaci Ivy Peřinové <i>Bezhlavý rytíř</i> (marionety). Ta získala řadu ocenění, autorka byla nominována na Cenu Alfréda Radoka. Tým Dvořák-Nesveda-Koptík (hudba) nastudoval v Naivním i v Alfě několik inscenací iluzivního loutkového divadla, např. <i>Alibaba a čtyřicet loupežníků</i> (maňásci), <i>Alína aneb Petřín v jiném dílu světa</i> (kombinace marionet, maňásků i javajek). Všechny tyto inscenace jako triptych natočeny Českou televizí. <i>Bezhlavý rytíř</i> nastudován i anglicky - velký úspěch ve světě. Rok 1996 otevřel povědomí o našem divadle v UNIMA, narátor nastoupil dráhu vysokého funkcionáře v této organizaci. Nakonec pro nesouhlas s cestou, kterou organizace zvolila, odešel. Vysvětluje podrobněji. Festival Mateřinka. V Naivním divadle existuje od roku 1974 a vznikla z iniciativy lidí z divadla a časopisu Československý loutkář. Skupova Plzeň byla pro děti od školního věku, bylo potřeba festivalu tvorby pro děti předškolní, možnost srovnání. Narátorovy výhrady k názvu festivalu, ale ten po zavedení už nebylo možné měnit. Tvůrčí dvojice Kalfus-Polák se v této oblasti dobrali znamenitých výsledků, do školek vozili představení, která měla divadelní parametry včetně správného nasvícení. Optimální počet diváků je zde kolem šedesáti, což produkci prodražuje, přesto je velmi kvalitní, částečně hrazena z veřejných zdrojů. Festival se střídá po dvou letech se Skupovou Plzní a ještě se střídala Mateřinka v Liberci a v Českých Budějovicích, tj. v Liberci byla jednou za čtyři roky. V roce 1991 se narátor rozhodl, že festival bude pouze v Liberci, v Budějovicích souhlasili (úroveň tamního divadla a jeho vedení). Od poloviny 90. let se zkoušela zahraniční účast, příklad finských hostů, kterým nikdo nerozuměl. Mateřinka se v roce 2000 stala členem komise pro mezinárodní festivaly (dále belgický Gent, Fidenza Festival z Německa, Kanadčané aj.). V roce 2007 u nás zasedala exekutiva UNIMA. O dva roky později zde poprvé hostoval belgický režisér Karel van Ransbeeck s divadlem Theater De Spiegel, které se zabývalo tvorbou pro nejmenší děti, a to s inscenací <i>Brambory</i>, na níž spolupracoval s renomovanou výtvarnicí Květou Pacovskou - moderní abstraktní představení pro nejmenší, které děti hltaly. Později (za dva roky) se konala překrásná výstava K. Pacovské jen pro festival Mateřinka. Postupně se budoval věhlas festivalu a jeho kvalita a sláva.
2:56:15	Veleúspěšná liberecká inscenace hry I. Peřinové <i>Krásný nadhasič aneb Požár Národního divadla</i> byla příležitostí k jedinému vystoupení loutkového divadla na scéně pražského Národního divadla. Ředitel ND Daniel Dvořák trval na tom, že se bude dění na jevišti promítat na plátno, aby loutky byly vidět. Nakonec se ukázalo, že hloubka hlediště je stejná jako v Naivním, jen výška sálu zkresluje. Video tedy nebylo třeba, což nakonec Dvořák uznal. Podrobněji o jevištním provedení požáru Národního divadla v souladu s požární bezpečností. Historka o vtipných omylech plynoucích ze záměny názvů Národní divadlo a Naivní divadlo. V roce 1998 nastudovali v Liberci Erbenovu <i>Kytici</i> s výpravou Petra Matáska. Režii odmítl Michal Lang, hudbu měl dělat Daniel Landa - narátor vypráví o setkání s ním. Režiroval nakonec Michal Dočekal, ale jako autora hudby si vzal Víta Bruknera. Krásná

	inscenace s invenční hudbou a tým, který se osvědčil. Podruhé spolu pracoval na Shakespearově <i>Bouři</i> - dynamické představení s krásnou výpravou. Na festivalu v Kanadě až moc nadčasové. Příhoda s komplikacemi kvůli promítání titulků. Vít Peřina kvůli záměně pasu málem neodletěl. Inscenaci potkala obrovská smůla na plzeňském festivalu Divadlo. Hrál se v Komorním divadle, kde během představení vypadla veškerá elektrika a během dvacetiminutové pauzy spousta lidí odešla. Projevilo se také na hodnocení.
3:08:26	Pravidelné hostování van Ransbeeckova divadla De Spiegel na Mateřince. O sporu narátora s režisérem na téma dopad divadla pro nejmenší na malé děti. Režisér přesvědčil S. D. Sít festivalů divadla pro nejmenší Small Size Network, jehož jsou van Ransbeeck a jeho festival součástí (Dánsko - kolébka, Francie, Německo, Belgie). Inspirace z těchto akcí se přenáší i k nám, např. tvorba Míši Homolové. Potřeba kvalitní dramaturgie pro nejmladší děti, ty si samy ještě nevyberou na rozdíl od starších. Pomoci tak dětem s výběrem i do budoucna, a to i v jiných uměleckých žánrech, než je divadlo. To platí o vlastní produkci Naivního divadla i o výběru hostů na Mateřinku. Nutnost vidět všechna nasmlouvaná představení osobně ještě před pozváním. Maskot festivalu slon je ve své nafukovací podobě na náměstí [Doktora Edvarda Beneše] divadelním sálem pro patnáct diváků. Festival je soutěžní, má odbornou porotu. Festival původně zamýšlen pro statutární divadla, ale otevřel se nezřizovaným souborům, které mnohdy vytvoří zajímavější díla. Doprovodný program, workshopy v Galerii Lázně, zapojena ZUŠ atd. Proměny Naivního divadla po roce 2000. [Toto téma podrobněji pojednáno ve vzpomínce na vidozáznamu.] Za dobu narátorova působení se soubor proměnil alespoň třikrát. Ještě za Ivy Peřinové byli angažováni Michaela a Filip Homolovi. F. Homola - mimořádně talentovaný herec a loutkář, jeho otec Luboš Homola vodil loutku Spejbla v Divadle Spejbla a Hurvínka (S+H). M. Homolová vystudovala režii, ale do divadla byla přijata jako herečka, která ale každý rok režírovala alespoň jednu inscenaci. Homolovi se pod vedením autora a dramaturga Víta Peřiny postupně vyprofilovali jako velmi originální tvůrci. V roce 2012 se jejich talenty sešly na inscenaci <i>Budulíněk</i> , která získala mj. Cenu Divadelních novin. Dokumentární film k sedmdesátinám Naivního divadla. Režisér Aleš Kisil vytvořil podrobný popis vzniku a působení divadla, kde se objevují všechny žijící osobnosti souboru. Nastiňuje význam Naivního divadla v kontextu českého divadla, jeho vývoj.
3:27:34	KONEC AUDIONAHRÁVKY
	VIDEOZÁZNAM
Stopáž 0:16:57	Vývoj divadla od 90. let - rehabilitace iluzivního loutkového divadla na českých jevištích. Iva Peřinová - první dáma českého loutkářství - autorka <i>Bezhlavého rytíře</i> , na jehož inscenaci se konstituoval tvůrčí tým, kde byli kromě Peřinové Tomáš Dvořák, Ivan Nesveda a Jiří Koptík a časem Vratislav Šrámek. Velký úspěch s <i>Bezhlavým rytířem</i> byl na prvním ročníku plzeňského festivalu Divadlo. Vývojové sinusoidy českého loutkového divadla, období velkého úspěchu ve světě. Hry Ivy Peřinové byly vynikající, ale pro zahraniční reprezentaci bylo nutno je přeložit a také v daném jazyce nastudovat, to umožnilo světový úspěch.

	Světový kongres UNIMA 1996 v Budapešti - Naivní sem pozváno s <i>Bezhlavým rytířem</i> a <i>Alibabou</i> - Naivnímu divadlu se otevřely dveře do světa. O Tomáši Dvořákovi, s nímž narátor do Liberce přišel, ale který se zdržel v angažmá jen rok. Fenomén Spejbl a Hurvínek v zahraničí - frenetický úspěch. Zajímavost o výskytu postav S+H v příběhu kanadského loutkáře Ronního Burketa. Po odchodu Ivy Peřinové nastoupil do divadla její syn Vít Peřina, vzdělaný autor s velkým nadáním pro psaní pro loutkové divadlo, přesto píše jinak než jeho maminka. Současnější text, občas drsný. O manželích Homolových - Filip a Míša. [Viz také závěr audionahrávky, zde vyprávění rozšířeno.] Filipa Homolu narátor považuje za nejlepšího současného českého loutkáře, je také skvělým hudebníkem. Jeho žena Míša pak vyniká v režii loutkového divadla. Dar mimořádného využití loutek, zvláště ráda pracuje na divadle pro malinké děti, např. od tří let (<i>O beránkovi, který spadl z nebe</i>, <i>Červený balonek</i> aj.). Homolová také učí na DAMU. Proměna chuti absolventů odejít pracovat mimo Prahu. Ještě na začátku 90. let byli za nabídku vděční, dnes už si to rozmýšlejí. Loutkové divadlo jako laboratoř/ateliér, kde se hodně experimentuje a kde v nadšenecké spolupráci něco vzniká. Úkolem loutkového divadla je vést nejmladší diváky ke vkusu.
--	--